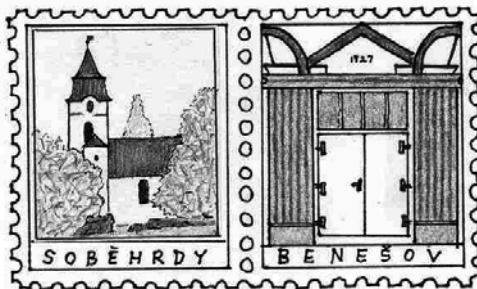

ČÍSLO 89 (4/2016)

Prosinec 2016

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

ÚVODNÍK

➤ Hlas zvonů táhne...

Když jsem býval mladší a na Vánoce ještě napadl pravidelně sníh a já farářoval v Heršpicích u Slavkova, šli jsme jednou kus cesty k faře spolu s jedním katolickým sousedem. Na chvíli jsme se zastavili a koukali na ztichlou zasněženou vesnici, a on mimoděk pod dojmem té chvíle vydechl: „To ticho, ta pohoda. To jsou Vánoce!“ Pamatuju se dodnes, jak mne to svým způsobem zarazilo, jednak proto, že jsem měl za sebou maraton vánočních shromáždění ve sboru a kazatelských stanicích, návštěvy u nemocných či méně pohyblivých členů sboru, kde se vysluhovala Večere Páně. Navíc jsme měli už nějakých pět dětí, takže ticho během svátků rozhodně nehrozilo ani u nás doma. Nicméně jsem si od té doby začal pozorněji všimnat, jak se z Vánoc stal čas klidu, který nesmí nic narušovat. Zosobněním toho ticha je i oblíbená píseň „Tichá noc“, sama jaksi cukrově nadýchaná a zasněžená. Mám tu píseň nejraději v podání Simona a Garfunkela z r. 1966, kteří ji zpívají svými mladistvě načechránými hlasy – a jako podkres se ozývá hlasatel se zprávami o zatčených aktivistech z hnutí za lidská práva, každodenní porci neštěstí a válce ve Vietnamu. Tohle na první poslech nepatřičné spojení mi vyjadřuje, o čem je vánoční evangelium: Ježíš se rodí do světa plného nespravedlnosti, násilí, slz a beznaděje a lidské smířenosti s tím vším. Nenechává nás si od našeho světa

odpočinout. Ale nám smí být nad každou pochybnost jasné – do tohoto světa přichází „Sláva Boha na výsostech, pokoj na zemi a k lidem Boží zalíbení“ – v příběhu toho, který se všim tím brodil a uprostřed všeho toho dosvědčoval, že Bohu má cenu věřit víc než všemu tomu, co na nás každý den doléhá. Přejí vám i sobě, aby nám právě pozvání k téhle důvěře a naději o Vánocích zaznělo s novou naléhavostí. Ať už je budeme prožívat v tichu anebo na nás stejně bude doléhat znepokojivý ruch všedních problémů.

Tomáš Trusina

KÁZÁNÍ

První čtení

Sofonjáš 2,3: Hleďte Hospodina, všichni pokorní země, kdo jednáte podle jeho práva. Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu.

Ámos 5,14: Hleďte dobro a ne zlo a budete žít, a tak Hospodin, Bůh zástupů, bude s vámi.

Druhé čtení

Matouš 20,26-28: Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem. Tak, jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé."

Na začátku doby adventní se v církvi připomíná vláda Ježíše Krista. Nikoli tedy jeho narození, ale jeho druhý příchod, soud a jeho panování jako Mesiáše, krále. Ježíš Kristus přijde soudit v moci a tato jeho moc se projevovala už tady na zemi určitým nezaměnitelným způsobem.

Několikrát jsme narazili na to, že evangelista Matouš jasně ukázal, jaký má Ježíš vztah k moci. Už na samém počátku moc – tak jak ji známe – odmítl. S tímto odmítnutím úzce souvisí pochopení, jaký je Mesiáš Ježíš soudce, jaký je král a jak bude vypadat jeho soud.

Ježíš Kristus jako král – je zvláštní obraz (či podobenství): paradoxně tento obraz či titul nesděluje, že má naší společnosti vládnout Boží nebo světský vladař. Naopak je připomenutím, že Ježíš světské trůny zanechal prázdné. Také se nám tento obraz připomene jako výzva ke svobodě. Vždyť Ježíšovo působení na zemi vždy

směřovalo k osvobození. K solidaritě. K stavění mostů mezi lidmi.

Minule jsme si připomněli příběh, kdy se Ježíš dotkl malomocného, který byl ve vězení vyděděnosti z lidské společnosti, ze společnosti tzv. čistých. Ježíš tyto mříže prolomil, aby ukázal, že Boží milosrdenství přesahuje i tradici církve.

Marie zpívá chvalozpěv o tom, že Bůh odstraňuje mocné z trůnu. Je to krásná revoluční píseň o svobodě.

Lukáš 1,51-53: Prokázal sílu svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně; vladaře svrhl s trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou.

Už Marie tedy ohlašuje, že Mesiáš, který bude vládnout – pošle bohaté a pyšné pryč s prázdnou. Nedává jim žádnou legitimitu, ale naopak svrhává je s trůnů, které obsadili. Nechá lidské trůny zet prázdnotou. Proto by se dal vybrat jako obraz či symbol pro začínající advent: prázdný trůn. Skutečně vládnutí se totiž projevuje jinak než třeba tím, že získám nejvíc moci nebo se narodím do bohaté a vlivné rodiny.

Ježíš svým vystoupením ukázal, jak má vypadat lidské panování – jinými slovy – jaký jediný typ vlády je pro Pána Boha legitimní:

Matouš 20,26-28: Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem. Tak, jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé."

Církev v dějinách mnohokrát selhala, když Ježíše ztvárňovala (jak na obrazech, tak svými činy) jako všemocného pantokratora, který po vzoru císařů ničí, trestá a vyhrožuje. V Bibli pro tento typ panovnické mesiášské (kristovské) vlády nenajdeme žádný podklad. Sám Ježíš mluví v evangeliích o Božím – nebeském – království. Toto království je ve velikém napětí k lidskému pojetí království či vlády. To napětí přeroste k nenávisti, Ježíš je popraven jako nebezpečný zločinec.

V písni zpíváme, že – *v království Božím je místa dost i pro hříšníky*. Že se tam dokonce vlezeme i my. V Božím království se nevyučuje, netrestá, nevyhrožuje. Podle některých teologů je výraz Boží království jen opis Božího jména. Protože Ježíš byl věřící žid a Boží jméno nevyslovoval – používal opis. Zvláště v Matoušově evangeliu se slovo Bůh téměř nevyskytuje. Místo něj se však často objevuje termín Boží království. Boží království nepochází z tohoto světa, protože v tomto světě se nachází příliš nenávisti, nespravedlnosti,

pýchy, sebelásky. Ježíš na několika místech přímo popisuje, jak se projevuje jako panovník. Když jedná Ježíš, tak nenastoluje nábožen-skou diktaturu, jako to dělají náboženští fanatikové (bez ohledu na náboženství), ale nastoluje vládu spravedlnosti a soucitu:

Matouš 11,27-29: Všechno je mi dáno od Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otec nezná nikdo než Syn - a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. Pojdte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.

Ježíšova moc neuplatňuje příkazy pod nátlakem. Nemusí pokorovat, nepotřebuje korumpovat lákavými odměnami a hrozit dramatickými tresty. Vede k řádu tím, že probouzí v lidech touhu po dobru, obnovuje Boží obraz přítomný v člověku. Pak je pro člověka odměnou samo dobré jednání a společenství Světla, Života, Solidarity, Lásky.

S Ježíšovou vládou vstupuje do našeho světa revoluční myšlenka, že každý člověk má stejnou hodnotu, tudíž má stejná práva. Nejsou lidé s menšími nebo většími právy. Proto má každý křesťan vstupovat aktivně všude tam, kde se nějaké bezprávi děje. Ježíš sám prohlásil, že máme aktivně hledat Boží království a jeho spravedlnost – jako to nejdůležitější na světě. Důležitější než vlastní život. *Matouš 6,33: Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.*

Ježíš nezasedl na žádném trůnu a kraluje tím, že slouží. Zvěstuje Boha, jehož moc je tichá a pokorná. Ježíš v této moci říká: *Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Marek 10,14*

Protože Ježíšův Bůh nevyhání od sebe ani ty, kteří v tomto světě nemají žádná práva. Tyto bezprávné symbolizovaly v Ježíšově době nejvíc děti. Byly na tom podobně, jako je třeba dnes mnoho starých lidí nebo ti, kteří se narodili do nějaké většinou opovrhované či nenáviděné skupiny.

Ježíšovu vládu dnes bude zpřítomňovat křest malého Richarda Příbyla, tedy toho, který zatím nemá téměř žádnou svou vlastní ze sebe vycházející moc, s níž by disponoval a vědomě ji používal. Ať je nám tento křest připomínkou Ježíšovy moci, Ježíšova kralování, které překonává bariéry, strhává zdi a ploty a zanechává prázdné trůny.

Petr Turecký

Rozhovor s vikářem Karlem Müllerem

Z kterého kraje pocházíš a jak se ti líbí tady u nás?

Pocházím z Vysočiny. Vyrůstal jsem v Okříškách, kam jsem chodil i na základní školu. Po páté třídě jsem přešel na Katolické gymnázium do Třebíče, kde jsem zůstal osm let až do maturity. Tam jsem se pravidelně setkával s křesťanstvím a křesťany ve všech různých formách – od těch, které mě hluboce oslovovaly, až po ty, které mě od víry odrazovaly.

Nijak se netajíš tím, že ses nenarodil do církve mezi evangelíky, resp. ani do křesťanské rodiny. Můžeš se s námi podělit o to, jaká byla tvoje cesta k víře?

Nevidím důvod tuhle osobní informace tajit, stejně by se na to brzo přišlo, jelikož nemám v ČCE žádné příbuzné. ☺ Jak jsem už odpovídal v první otázce, chodil jsem na katolické gymnázium, kde jsem byl ve styku s křesťanstvím, měli jsme povinnou výuku náboženské výchovy, dokonce i první dva roky jsem musel povinně chodit na ranní mše. Kolem patnáctého roku jsem začal přemýšlet o sobě, o světě, o víře. Hledal jsem smysl života, měl jsem za to, že potřebuji být šťastný a že je důležité toto štěstí najít.

Začal jsem se zajímat o duchovní literaturu, různé kvality a různého charakteru. Četl jsem různé knihy, co dnešní post-moderní náboženství nabízí. Od knih o buddhismu až po esoteriku. Hledal jsem ono štěstí a v nějaké z těchto knih jsem se dočetl, že člověk může být šťastný, jen když už má vše a je za to vděčný. Uvědomil jsem si, že jsem vlastně velmi bohatý, a tak jsem každý večer před spaním začal děkovat. Ale trápila mě otázka, komu že to vlastně děkuji. Anonymnímu vesmíru? Prázdné jeskyni, ve které se ozývá jen můj hlas? Uvědomil jsem si, že potřebuji nějakou osobu - Boha. Tak jsem začal děkovat Bohu. To byly moje první pokusy o modlitbu.

Co se týče mých rodičů, tak ti mě ani bratra k víře nevedli. Nechali nás pokřtít u ŘKC, ale podle mého názoru se jednalo spíš o kulturní záležitost než o projev víry. Nechali nás vyrůstat bez předávání křesťanských obsahů, protože ani jeden z nich se za křesťana nepovažoval.

S ČCE jsem se seznámil až v 18 letech. Ve 4. ročníku na gymnáziu jsem přemýšlel, co bych tak mohl dělat za práci. Chtěl jsem být

archeologem, studovat religionistiku, stát se učitelem, až mi jeden můj kamarád řekl, že bych tak mohl studovat teologii, ale ne tu katolickou, kvůli organizaci a celibátu. Zjistil jsem, že existuje něco jako Evangelická teologická fakulta a protestantské církve. Také jsem poznal, že ten kostel se zelenou věží, kolem kterého jsem osm let chodil z nádraží do školy, patří evangelíkům. Začal jsem tedy chodit do třebíčského sboru.

Řekl jsem si, že bych mohl studovat teologii a stát se farářem, protože jsem chtěl pracovat s lidmi, řešit duchovní křesťanské otázky a hledat na ně společně odpovědi. Byl jsem ochotný se změnit, přizpůsobit ČCE s tím, že tam chci pracovat a působit. Bral jsem to trochu jako drzost. Kdo jsem já, abych vám kázal? Ale Bůh mi dodával odvalu se postavit vlastním pochybám.

Odchod na fakultu pro mě byl skok víry. Šlo to proti všemu, co o mně věděla rodina a mí přátelé. První roky jsem musel všechny přesvědčovat, že to doopravdy myslím vážně a že chci být farářem.

Během oněch pěti let studia jsem nahlédl do teologické pokladnice. Studium mě doopravdy bavilo a naplňovalo. Je pravda, že tam byly předměty a situace, které mi nebyly moc po chuti, ale studium považuji za obohacující a vydařené. Oněch pět let jsem také považoval za dobu, kdy se chci co nejvíce zapojit do života církve a nabídnout své schopnosti a postoje.

Co očekáváš od vikariátu?

Vikariát považuji za období, kdy si můžu ujasnit, jestli tuhle práci doopravdy chci a můžu dělat. Jestli to nebylo jen moje poblouznění, ale doopravdy Boží vedení. Také rád vyzkousím málo časté katechetické metody, které jsou mi blízké. Během vikariátu chci poznat, co mi jde, kde mám ještě slabiny a co se s nimi dá dělat.

A jak dosavadní průběh naplňuje tvoje očekávání?

Po dvou měsících můžu říci, že jsem spokojen. Mám pocit, že zde mám dostatečnou svobodu, že se názory vytváří dialogem a že si můžu dovolit dělat chyby.

Benešovský sbor už jsi trochu poznal i zevnitř. V čem odpovídá tvým představám o evangelické církvi, v čem jsi je korigoval?

Benešovský sbor znám velmi krátce, každý týden se můj názor přetváří a dotváří. Představy o ČCE si také přetvářím a dotvářím, protože mezi mládežníky je velmi časté téma: Identita ČCE.

Zatím mám pocit, že je zde svoboda ve víře, nedirektivnost a respekt, což je mi velmi blízké. Na druhou stranu si myslím, že bychom jako církev měli poukazovat na biblické směrovky, které by nám pomohly se orientovat v životě. Nesouhlasím s direktivním přístupem k víře, ale to neznamená, že život křesťana nemá žádné hranice a že je všechno možné. Věřím tomu, že (jakákoliv) církev může být krásná, hřejivá, radostná a krapet mystická.

Jaké máš další zájmy? A v čem ti pomáhají třeba při vikariátu?

Mám rád výlety do přírody. Jsem skautský vedoucí a hraji geocaching. Ve volném čase se zabývám zážitkovou pedagogikou a psychologií. Pomáhají mi snad ve veškeré činnosti, kterou jako vikář vykonávám.

Co bys chtěl vzkázat našim čtenářům do letošního adventu?

Moc nevím, co bych za sebe vzkázal. Snad jen, že všem přeji Boží požehnání a blízkost. 1 Te 5,23n *Sám pak Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši a tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pana Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen*

Otázky připravil Tomáš Trusina

➤ Víkendovka v Prčici – říjen 2016

Šestnáct dětí, čtyři praktikanti, osm vedoucích, dva faráři a jeden vikář se sešli na víkendovce poslední říjnový víkend v Sedleci Prčici. Děti přijely a přišly (od vlaku z Heřmaníček) z benešovského a přčického sboru, z vlašimské Diakonie, z Prahy a odjinud. Počasí nám opět přálo, a tak jsme díky pohostinnosti místních farních obyvatel zvládli i večerní táborák. V sobotu nás čekal výlet, při kterém jsme dorazili až na hrad Zvěřinec, zkontrolovali pamětní desku Karla Hynka, opekli buřty a zahráli si bojovku „Nahánění Hamana“. Hry jsme samozřejmě hráli předtím i potom – a vesměs se vztahovaly k příběhu královny Ester, krásné židovské dívky, která se dostala až na dvůr krále Achašveroše, kde musela čelit plánům zákeřného Hamana, který se rozhodl vyhladit celý židovský lid. Zpívali jsme k tomu písničku, která končí slovy „Katastrofa nekoná se, jé, jé, je, díky Ester a její kráse, jé, jé je. Haman a s ním jeho plány budou navždy zpretrhány, jé, jé, jé.“ Na melodii jistě přijdete sami :-)

V neděli jsme zakončili společnými bohoslužbami pro malé i velké, které vedla Pavla Jandečková. Děkujeme vedoucím, kteří víkend pomohli připravit a dětem se tam věnovali. Jsme rádi, že řady více méně pravidelných účastníků rozšířily další čtyři děti z vlašimské Diakonie, a také, že se jako praktikanti zapojili hned čtyři odchovanci našich táborů. Těšíme se na jarní společný víkend. T.

➤ Víkendovka v Soběhrdech – říjen 2016

Letošní podzimní víkendovku jsme připravili společně s Petrem Wagnerem, s některými vedoucími a praktikanty, kteří se podílejí na setkávání dětí v Čími.

Děti jako obvykle hrály řadu her – jak ve dne, tak po tmě. Prožívaly tak nejen nad Bibli téma Naděje, Víra, Důvěra.

Společně jsme se s dětmi mluvili o tom, co znamená naděje, kde se s ní setkávají ve svých životech. Děti se setkávají s nadějí v písničce. Nebo v různých situacích – třeba, když člověk spadne do bláta, má naději, že z něho vyleze. Nebo když nám něco zaskočí v krku a dusíme se – máme naději, že budeme znovu dýchat. Nebo když člověk spadne ze židle a myslíte si, že se zvedne – to je naděje. Nebo když ve škole zkažíme test, tak máme naději, že to dopadne dobře.

Dále jsme společně zkoumali, jak se projevuje naděje ve vztahu. Přišli jsme na to, že máme naději, že kamarádi, kteří se pohádali, se znovu spřátelí, odpustí si a budou si spolu povídat a budou zase kamarádi. Jeden z účastníků řekl svou zkušenost, že se popral s jedním klukem a pak se usmířili a pak si hráli.

Děti zažívají odpuštění. Zažívají i to, že důvěra v odpuštění je také provázena odvahou. Vždyť odpuštění znamená – pustit zlobu, vzdát se naštvanosti, odpustit znamená také odpustit napětí, odpustit páru. Když se vypustí pára, přichází radost? Děti odpověděly, že jen trochu, život není úplně jednoduchý a černobílý.

Mluvili jsme také o tom, že víra může znamenat – něco udělat. Víra ve vysvobození Hospodinovo může znamenat třeba jít do boje za tuto svobodu. Víra je čin, který pohnul Abrahama, aby vyšel do neznáma.

Děti dovedou rozumět i složitým biblickým veršům, např. *věřím, pomoz mé nedověře* – čteme v evangeliu Markově (Mk 9,24).

Přemýšleli jsme o tom, že je dobré uvědomit si svou nedokonalost. Nikdo z nás neumí být nejlepší (nebo stále absolutně dokonalý) ani ve sportu, ani ve víře.

Naděje souvisí s modlitbou. Petr Wagner nám řekl jeden vtip: Proběhne písemka ze zeměpisu, kluk vyjde ze dveří a modlí se: „Pane Bože, ať je Paříž hlavní město Rumunska!“

Postupně jsme se dostali k tomu, co vyjadřuje apoštol: co znamená spolehnout se na to, v co doufám? (*Židům 11,1 Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.*) Co znamená věřit v Boha, i když ho nevidíme? Jak si mohl být Abraham jistý, že se mu narodí dítě? Jak si mohli být Izraelci jistí, že dojdou do zaslíbené země? Připomněli jsme si, že víra souvisí se spolehnutím, s věností a důvěrou. Zůstanu tomuto poznání věrný, nebo je mám zahodit? Abraham zůstal věrný Bohu, důvěroval mu, proto uvěřil, co mu Bůh slíbil.

Ptali jsme se dětí, jestli věří na přátelství, že existuje? I když není vidět? Jak to dokázat? Mohl by někdo říci: toto je přátelství, vyfoťte si ho? Někdo by tedy řekl: přátelství není vidět, proto neexistuje. Připomněli jsme si, že přátelství můžeš zažít, nemusíš ho vidět. Boha nemůžeš vidět, ale můžeš ho také zažít, zaslechnout.

Vždyť i víra v přátelství může vzniknout také ze svědectví. Např. neznáme přátelství z vlastní zkušenosti, ale někdo nám bude vykládat, že existuje, na nás je, jestli tomu uvěříme. V životě přijdou různá zklamání a člověk se může dostat do bodu, kdy si řekne – přátelství je jen přelud, iluze, pohádka.

A tak je to s vírou. To, že někdy víru ztrácíme, ještě nemusí znamenat, že by Bůh neexistoval nebo o nás neměl zájem. Bible je plná svědectví příběhů, kdy je Bůh blízko, a přece lidé pochybují, že je s nimi. Proto nám Bible pomáhá překonávat překážky.

Společně s dětmi jsme došli k závěru, že z Bible se dozvídáme, že naděje, důvěra, víra jsou pro život důležité a že je dobré vydat se na cestu a hledat tyto dary. Vždyť to tak bylo už při tom dávném putování Izraele pouští. Na cestě se lidé dozvěděli, že Bůh v člověku neprobouzí strach a nenávisť, ale oživuje právě odvahu k naději, odvahu k důvěře, odvahu k víře.

A taky odvahu k tomu, abychom tu naději – tedy také svobodu od strachu a vzájemnou lásku nabízeli a dávali lidem okolo sebe. Abychom byli nositeli těchto darů a dělali druhým lidem radost. A oni se třeba ptali, odkud se ta naše radost bere.

Moc děkujeme všem, kdo se na přípravě víkendovky podíleli.

Petr Turecký & Petr Wagner

P.S. Během podzimu jsme samozřejmě měli více akcí, např. bohoslužby na Krásné Hoře; dobročinný bazar šatstva, který vynesl opět nemalé peníze a na kterém se podílely kromě členů sboru i další obětavé aktivistky. Víkendovou návštěvu mládeže z Prahy – Slovenského sboru a.v., ta si pěkně „mákla“ na zpracování dřeva k topení; vernisáž výstavy barevných obrazů Pavla Rejcherta, která dosud trvá a náš kostel obohacuje.

➤ Velká reformační jízda

Zřejmě o tomhle putovním kamionu leccos víte. Než však popíšu svou návštěvu, uvedu pro jistotu pár podrobností a odkazů.

Reformační kamion, který připomíná nejen přicházející pětisté výročí sepsání 95 tezí Martina Luthera, ale především význam reformace, zastavil v Praze 21. a 22. listopadu. Vyjel počátkem listopadu ze Ženevy a svou pouť ukončí v květnu 2017 ve Wittenbergu. Cestou má naplánovaných 67 zastávek v 19 evropských zemích. Jen pro zajímavost – na Slovensku bude zastavovat v Bardějově 11.2. 2017. Jeho trasu s charakteristikou míst najdete tady:

<https://r2017.org/en/european-roadmap/>

Pražský „pobyt“ kamionu zaštiťovala ČCE, byl umístěn před Rudolfinem. Program v Praze byl bohatý, podrobnosti s fotogalerií najdete zde: [http://www.e-cirkev.cz/clanek/6305-PRAHOU-PROJEL-](http://www.e-cirkev.cz/clanek/6305-PRAHOU-PROJEL-KAMION- /index.htm)

[KAMION- /index.htm](http://www.e-cirkev.cz/clanek/6305-PRAHOU-PROJEL-KAMION- /index.htm)

A teď přidám pár osobních postřehů. Byla jsem na pražskou zastávku natěšená už dlouho dopředu. Díky Bohu, povedlo se mi kamion navštívit. Dostala jsem se sice do Prahy opravdu jen na otočku, ale stálo to za to! Kamion už do dálky vysílal příznivé signály, působil přitažlivě. A z fotografií na webu ČCE je patrné,

jak příjemně vítal návštěvníky po setmění. Já ale dorazila dopoledne, prošla a prohlédla jsem si v kamionu nachystaná videa a různé materiály, viděla usmívající se mladé lidi, kteří kamion doprovázeli (jeden mladík mi nandal na uši sluchátka, když si všiml mé bezradnosti s technikou :-); škoda jen, že téměř neumím ani německy ani anglicky, protože v těchto řečech toho bylo v kamionu k vnímání samozřejmě víc). Krátký film o české reformaci mě potěšil a stihla jsem i bohoslužbu, kterou ve vedleším stanu vedl br. synodní senior. Prostě – paráda!!!

Mirka Nulíčková, Benešov

➤ První adventní neděle v Soběhrdech
ve znamení křtu a společného oběda

BLAHOPŘEJEME

➤ K narozeninám

Leden: Barek Jiří, Čerčany – 81 let; Kopřiva Miloslav, Chocerady – 86 let; Zavadilová Jarmila, Přestavlky – 69 let; Pivoňka Miloslav, Benešov – 73 let; Krulišová Anna, Sázava – 71 let

Únor: Boháčová Marie, Soběhrdy – 93 let; Birošová Zlata, Čerčany – 74 let; Černý Bohuslav, Městečko – 71 let; Matoušková Růžena, Kozmice – 70 let; Matoušková Jana, Petroupim – 40 let; Klauzová Helena, Mnichovice – 77 let; Velebil Jaromír, Vodslivy – 78 let; Vilímek Zdeněk, Čerčany – 79 let; Dubec Ludvík, Hvězdovice – 69 let;

Březen: Bohatová Drahuse, Soběhrdy – 71 let; Konrádová Hana, Petroupim – 68 let; Císař Josef, Městečko – 70 let; Doktorová Ludmila, Lštěn – 60 let; Karlíková Lenka, Praha – 35 let; Martinková Lenka, Mačovice – 50 let; Rataj Jan, Vysoká Lhota – 55 let; Váša Vladimír, Mnichovice – 35 let; Vinšová Marie, Benešov – 91 let

Děti

Březen Kamilka Bublová, Klokočná – 13 let; Pavlík Gabriel, Mnichovice – 13 let;

a jeho bratříček Pavlík František měl v listopadu 3 roky.

RECEPTY

Nepečené makové kuličky se švestkami

Na 16–20 kuliček potřebujete: 100 g máku, 100 g sušených švestek, ½ lžičky skořice, lžičku citronové šťávy, mák na obalení

Postup: Švestky zalejte vroucí vodou a nechte chvíli změkknout. Mezitím pomelte mák (vždy je lepší čerstvě namletý než kupovaný mletý) a smíchejte se skořicí. Švestky slejte a rozmixujte s mákem a citronovou šťávou na hladkou hmotu. Dejte na chvíli zpevnit do lednice a poté tvarujte malé kuličky, které obalujte v máku.

Tip: Pokud by vám kuličky připadaly málo sladké, oslaďte je trochou medu. Počítejte pak ale s tím, že bude třeba použít víc máku. Mák a švestky také skvěle ladí s holandským kakaem (stačí dvě lžíce) a kapkou rumu. Tak to zkusíme? ☺

➤ **Z Diakonie a pro Diakonii**

18. září se ve vlašimském středisku Diakonie konal tradiční Den Diakonie. Zahájili jsme ho společnými bohoslužbami se sborem Církve bratrské Podblanicko v Domě Roškotových. Je to příležitost, aby se potkali staří a noví pracovníci, občas přijdou bývalí klienti, zájemci si mohou prohlédnout Azylový dům pro matky s dětmi a seznámit se na místě se službami, které poskytuje. Je to azylové bydlení, k němuž ale patří i nabídka školičky pro děti, práce s maminkami a další. V širším okruhu Vlašimska se děje terénní práce přímo v rodinách. K nabídce ze strany sboru patří táborové pobyty a víkendovky, proto část dětí a vedoucích přijela na Den otevřených dveří přímo do Vlašimi, aby se tu setkaly s kamarády z tábora a trochu namotivovali další děti.

Odpoledne jsme se již tradičně setkali na nádvoří vlašimského zámku. K tanci a poslechu tu irské a skotské písně hrála skupina Coventina a zejména malé děti bavilo populární Divadélko Kůzle. Na chvíli se tu zastavil a vystavené si se zájmem prohlédl i herec Jan Potměšil. Vedoucí si mezitím vzali děti a v zámeckém parku s nimi hráli hry. Děkujem všem, kdo se na úspěšném průběhu Dne Diakonie Vlašim podíleli. Za sebe bych jen povzbudil vás, čtenáře SOBRa, abyste si příště v září udělali čas ve větším počtu – ať víte, jak užitečnou službu tu církev prostřednictvím své Diakonie provozuje.

➤ **Vaše vánoční dárky pro děti z Azylového domu**

Pěknou tradicí se stalo, že členové benešovského sboru si před Vánocemi „rozeberou“ – pouze podle jména – děti klientek azylového domu a každému jednotlivě někdo připraví dárek. Nemusí být drahý, spíš je potřeba promyslet, aby dobře pasoval k danému věku. Letošní seznam je již k dispozici a někteří si už děti k obdarování začali vybírat. Děti je přes dvacet, bude proto dobře, když se přidáte i další, aby nikdo nezůstal bez dárků.

Vaše dárky shromažďujeme do neděle 18.12. (letos výjimečně do 22.12.) a br. farář je potom na Štědrý den večer zaveze do Diakonie. Že radost bývá veliká, není asi potřeba příliš vysvětlovat. Tak ať ji mají všechny děti i letos!

Staršovstvo sboru

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina, tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz. Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: *Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký tel.:317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky:sobehrdy.evangnet.cz. Číslo účtu 1190782/0300.*

Kurátor: Pavel Stolař

FS ČCE Sedlec-Prčice: *Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: jáhenka Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz Číslo účtu 191782497/0300*

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: *Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou, mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300*

Kontaktní osoba: Jiří Kratochvíl

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Adresa redakce: *FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov*

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 20. března 2017

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech